

1. dan - sv. Ludvik in Zeliya Martin (zakonca in starša sv. Terezije Deteta Jezusa)

Francoska zakonca Louis in Zeliya Martin sta starša svete Terezije Deteta Jezusa. Časovno sovpadanje njune razglasitve za svetnika s škofovsko sinodo o družini ni nikakršno naključje. Zakonci so bili v zadnjih 500 letih skupaj razglašeni za svetnike le v primerih, če so umrli kot mučenci, ne pa zato, ker bi zgledno živeli zakonsko življenje. V času sinode so v češčenje v cerkvi Marije Velike v Rimu izpostavljene njune relikvije (sta varuha in vzornika krščanskih družin), pa tudi relikvije njune hčerke sv. Terezije Deteta Jezusa. Namen sinode je bil namreč v tem, da zakoncem in družinam namesto poučevanja in razsojanja, bolj pomaga in spodbuja.

Zelijo Guerin in Ludvika Martin je Bog združil po svojem skrivnostnem načrtu. Ludvik Martin se je rodil 22. avgusta 1823 v Bordeauxu; ko mu je bilo sedem let, se je družina preselila v Alençon v Normandiji. V tem mestu je 23. decembra 1831 zagledala luč sveta Zeliya Guerin. Kot fant in dekle sta se oba hotela posvetiti Bogu v redovnem poklicu. Ludvika je privlačilo življenje menihov na prelazu Veliki sv. Bernardu, a ni bil sprejet, ker ni znal latinščine. Zeliya pa je želela postati redovnica usmiljenka, pa jo je prednica zavrnila: "Vi ste preveč slabotni, da bi bili kos vsem naporom, ki jih ima bolniška sestra." Zeliya je v tem videla božjo voljo in to izpovedala v molitvi: "Moj Bog, ker me nimaš za vredno, da bi postala tvoja nevesta kakor moja sestra, se bom takoj poročila, da izpolnim tvojo voljo. Prosim te, daj mi veliko otrok in daj, da se bodo vsi tebi posvetili."

Ludvik se je izučil za urarja in je odprl svojo delavnico, Zeliya pa se je posvetila izdelovanju znamenitih alençonskih čipk. Ko je nekega dne šla po mostu čez reko Orne v Alençonu, je srečala mladega moža, ki je nanjo napravil globok vtis. Neki notranji glas ji je rekel: "To je tisti, ki sem ti ga namenil." Bil je Ludvik Martin. Kmalu potem ko sta se seznanila, sta se zaročila, med polnočno mašo z 12. na 13. julij 1858 pa sta se poročila. Bog, Gospodar življenja, je uslišal Zelijino prošnjo, da bi imela veliko otrok, ki bi jih rodila za nebesa.

Zakonca Martin sta kot božja sodelavca podarila življenje devetim otrokom, od katerih so trije umrli nekaj mesecev po porodu, ena hčerka pri šestih letih. Bog je izpolnil tudi drugo željo matere Zeliye: da bi se vsi njeni otroci njemu posvetili: pet deklic, ki so ostale pri življenju, se je odločilo za redovno življenje - štiri so postale karmeličanke, ena pa sestra Marijinega obiskanja. Zakonca Martin sta vseh svojih devet otrok posvetila Brezmadežni, zato so vsi imeli dve imeni - prvo je bilo vedno Marijino. Rojstva vseh otrok sta se skupaj z možem iskreno veselila in pred seboj sta imela samo en cilj: da bi od Boga jima dane otroke vzgojila v dobre kristjane. Silno sta si želela sina, da bi ga Bogu dala kot duhovnika, toda oba dečka, rojena 1866 in 1867, sta po nekaj mesecih umrla. "Ko sem svojim mrtvim otrokom zapirala oči in jih spremljala na pokopališče, sem morala izkusiti vso bolečino, ki pa jo je vselej omilila vdanost v Božjo voljo."

Zelija je decembra 1876 zvedela, da ima raka v zadnji stopnji in da ji preostaja le nekaj mesecev življenja. Romala je v Lurd, da bi si pri Mariji izprosila zdravje iz ljubezni do svojih otrok. Ni bila uslišana, vendar je to mirno sprejela. Njeno življenje je ugasnilo 28. avgusta 1877. Pokopali so jo naslednji dan v Alençonu; leta 1894, po smrti njenega moža Ludvika, je dal njen brat Izidor njene posmrtno ostanke prepeljati v Lisieux, v grob njenega moža. Ob materini smrti sta imeli najstarejši hčerki, Marija in Pavlina, sedemnajst let in pol, oziroma šestnajst. Terezija, najmlajša, pa štiri leta in pol. Vmes sta bili Leonija (14) in Celina (8 let). Osirotela družina se je na povabilo strica Izidorja, mamine brata, 15. novembra 1877 preselila v Lisieux, v vilo Buissonets. Hčerke so ena za drugo odhajale v samostan h karmeličankam, kamor je vleklo tudi Terezijo, njegovo "kraljično", ki se ji je ta želja izpolnila leta 1888, ko je imela komaj petnajst let. Za očeta, ki ga je prizadela huda arterioskleroza, je do njegove smrti, 29. julija 1894, skrbela hči Celina, ki je po njegovi smrti odšla h karmeličankam.

"Prav nič se ne čudim, če hoče Bog imeti otroke tako zglednega očeta za sebe," je zapisala Marija, prvorojenka družine Martin. "Oče in otroci so mu tako ljubi, da njegov pogled na poseben način počiva na njih. Kako gleda na tebe /oče/, šele naša mati iz nebes! Kako vesela je tega, da krmari čolnič življenja vseh svojih dragih s tako zanesljivo roko v pristan srečne večnosti."

Sveta Terezija Deteta Jezusa pa je o svojih starših povedala: »Ljubi Bog mi je naklonil očeta in mater, ki sta si bolj zaslužila nebesa kakor zemeljsko življenje.« Tako lahko vidimo, da je pobožno življenje staršev ustvarilo temelje za poklic vseh njunih hčera v redovne skupnosti in za posebno svetost sv. Terezije DJ, ki je Cerkevna učiteljica in zavetnica misijonov.